

Declaració de València

València, 25 de setembre de 1998

Josep Lluís Albinyana, Doro Balaguer, Francesc de P. Burguera, Ramon Cerdà, Enrique Cerdán Tato, Eliseu Climent, Alfons Cucó, Joan E. Garcés, Josep Guia, Josep Vicent Marqués, i Joan Francesc Mira.

Amb l'inici de la transició política, el País Valencià s'embarcava, ara fa més de vint anys, en un esperançador procés democràtic que incloïa la reivindicació d'un marc mínim de llibertats nacionals. Aquest ampli moviment de dignificació del país, compartit en menor o major mesura per totes les forces democràtiques i progressistes, es va veure finalment limitat per les hipoteques que pesaven sobre la vida política d'aleshores.

2. Malgrat les dificultats, cal reconèixer que, almenys parcialment, durant aquest anys s'han anat aconseguint algunes de les reivindicacions històriques del nacionalisme. Ara bé, ben sovint, més que l'acció institucional, ha estat la pressió social dels ciutadans compromesos amb el país la força que ha fet possible aquets guany, i la que permet de conservar-los en una situació política difícil com l'actual.

3. Si el balanç d'aquests vint anys té aspectes positius, que van des del reconeixement i expansió de la llengua catalana als àmbits de l'ensenyament i de la cultura, bàsicament, fins a l'arrelament, cada dia major, entre els nostres conciutadans, de pautes de comportament democràtic, també és cert que el País Valencià està molt lluny d'haver aconseguit unes quotes satisfactòries de sobirania política, econòmica, cultural i de desenvolupament democràtic, imprescindible per afrontar adequadament els nous reptes plantejats al si de la Unió Europea (internacionalització econòmica, evolució tecnològica, superació de duanes...). La

constatació d'aquests dèficits i les noves realitats del context polític, obren la possibilitat d'encetar una segona transició que amplie decisivament l'horitzó de les llibertats nacionals dels valencians, amb el marc institucional idoni per satisfer les necessitats materials bàsiques dels ciutadans i dur a terme el procés de modernització del país, sense traves ni prohibicions a possibles, desitjables i necessàries enteses amb la resta de territoris del nostre àmbit lingüístic.

4. Aquest projecte de reconstrucció nacional exigeix un ampli esforç d'organització civil, de dalt a baix de la societat valenciana, capaç d'incidir i d'arrelar en tots aquells àmbits on el nacionalisme ha vist limitada fins ara la seua presència, com són les grans ciutats, el món professional, l'economia o la cultura popular. El caràcter civil i democràtic del projecte nacional dels valencians reposa en una clara vocació d'integració de tots els ciutadans, amb independència del seu origen geogràfic i cultural.

5. Per això, ciutadans procedents de les més diverses tradicions polítiques, però units tots per la voluntat d'aprofundir en les llibertats nacionals, llancem els casals Jaume I com un instrument clau per contribuir a vertebrar el País Valencià, a més de dinamitzar el teixit organitzatiu de nord a sud de tot el país. El projecte de creació de cent casals arreu del nostre territori ha de servir, des del pluralisme, per a vehicular la participació cívica del poble valencià en favor d'un país més cohesionat i reconciliat amb la seua pròpia identitat.